

מסורת הש"ס

(א) וְלֵעֵל סָה: לָקַח סָה:
(ב) וְלֵעֵל סָה: וְיִשְׂרָאֵל
(ג) וְלֵעֵל סָה: וְיִשְׂרָאֵל
(ד) וְיִשְׂרָאֵל עַם הַכְּנָעִי הַשִּׁבִּי
(ה) בְּיָמֵינוּ דָּלָה אֵלֶּה לָּאֵל
(ו) יִלְכּוּ וְעַם כְּנָעִיז כְּשִׁפְתָּה
(ז) הַכְּנָעִיז עִמָּו אֵלֶּה וְעַם
(ח) שִׁבִּיז וְיִשְׂרָאֵל וְעַם
(ט) אֵלֶּה אֵלֶּה אֵלֶּה וְעַם
(י) תִּקְרָא וְעַם לִי כִּיכ עֵלֶּה
(יא) כְּתוּבָה עַם לִיכָּה דָּק
(יב) דִּיכָּה עִמָּו קִדְשָׁה
(יג) קִדְשָׁה עִמָּו עֵלֶּה:
(יד) וְקִדְשָׁה עִמָּו: (א) וְלָקַח
(טו) עַם: עַם: וְקִדְשָׁה עִמָּו:
(טז) כְּתוּבָה: וְיִשְׂרָאֵל כְּנָעִי:
(יז) סָה: לִיכָּה: עַם לִיכָּה
(יח) סָה: לִיכָּה: עַם לִיכָּה

תורה אור השלם

1. ולא יחלל ורעו בעמיו
כי אני יי מקדשו:
ויקרא כא טו

2. בנים אשר יולדו להם
דור שלישי יבא להם
בקהל יי: רברים כג ט

גליון הש"ס

תשוב' ד"ה בי תהיה וכו'
דליתא אלא קשה עין
לעיל דף יא ע"כ חז"ל מלי
נסתרים:

הגהות הב"ח

(א) גם' אי הכי חלל דלאו זר
הוא לא ליטעול כג'ל ותיבת
מעיקרא נחחק: (ב) במשנה
כ"ד דר"י ישראל:

אלמנה לכהן גדול פרק שביעי יבמות

כולה ובה קרא יסירא הוא. דהא
הן ומאי למכתב אבתריה וכי תהיה
לה זרע סיכול. וכבהמה בעלמא
לקולא כתיב ולא שמועין דזרע
דבני

מי שיש לו אלמנות וגירושין בה יצאו עובד
 כוכבים ועבד שאין לו אלמנות וגירושין
 אשכחן כהנת לוייה וישראלית מנא לן
 כדאמר ר' אבא אמר רב בת ובת ה"ל בת
 ובת כמאן כרבי עקיבא ידריש ווי אפילו
 תימא רבנן כולה ובת קרא יתירא הוא
 תימא מי שיש לו אלמנות וגירושין בה
 כי לית ליה זרע קאכלה כי אית ליה זרע לא
 אכלה מי שאין לו אלמנות וגירושין בה אע"ג
 דאית ליה זרע נמי תיכול אם כן רבוי לוייה
 וישראלית למה לי ולרבי עקיבא דאמר אין
 קדושין תופסין בחייבי לאוין ומאי כי תהיה
 לאיש זר כי תיבעל אלמנה וגרושה למה לי
 אלמנה להחמיר עליה וגרושה להקל עליה
 וצריכא דאי אשמעינן אלמנה אלמנה הוא
 דכי לית לה זרע אכלה משום דחויא לכהונה
 אבל גרושה דלא חויא לכהונה אימא אע"ג
 דלית לה זרע לא אכלה ואי אשמעינן גרושה
 גרושה הוא דכי אית לה זרע לא אכלה
 משום דלא חויא לכהונה אבל אלמנה דחויא
 לכהונה אימא אע"ג דאית לה זרע נמי תיכול
 צריכא ואימא נבעלה לפסול לה אף מחזיר
 גרושתו לאיש זר אמר רחמנא מי שזר אצלה
 מעיקרא לאפוקי האי דלא זר אצלה מעיקרא
 הוא אי הכי חלל דלאו זר הוא (ב) מעיקרא
 לא לפסול אמר קא ר' לא חלל זרעו בעמו
 (ג) מקיש זרעו לו מה הוא פוסל א"ף זרעו נמי
 פוסל ואימא משעת הויה דרומי רבון גדול
 באלמנה מה כהן גדול באלמנה בביאה אף
 האי נמי בביאה ואימא עד דאיכא הויה
 וביאה דרומי דכ"ג באלמנה כמה כהן גדול
 באלמנה בביאה לחודה אף האי נמי בביאה
 לחודה ורבי יוסי אומר כל (ד) שזרעו פסול
 וכל שאין זרעו פסול אינו פוסל (ה) מאי איכא
 בין ת"ק לרבי יוסי אמר ר' יוחנן מצרי שני
 ואדומי שני איכא בנייהו ושניהם לא למדוהו
 אלא מכהן גדול באלמנה ת"ק סבר מה כ"ג
 באלמנה שביאתו בעבירה ופוסל אף האי
 נמי פוסל ורבי יוסי סבר ככהן גדול מה
 כהן גדול שזרעו פסול ופוסל אף כל שזרעו
 פסול פוסל לאפוקי מצרי שני דאין זרעו
 פסול דכתובים בנים אשר יולדו להם דור
 שלישי יבא להם בקהל ה': רשב"ג אומר
 כול שאתה נושא בתו אתה נושא אלמנתו
 וכו': מאי איכא בין ר' יוסי לרבן שמעון בן
 גמליאל אמר עולא גר עמוני ומואבי איכא
 בנייהו ושניהם לא למדוהו אלא מכהן גדול
 באלמנה רבי יוסי סבר מה כהן גדול באלמנה

דאָמאָ מי שיש'ט אַן אלמנות געווישן בה ב'ו, מימה דעכל דוכמא
לחומתא מקשין וכמא פירן דנקיש לקולא:
אם בן רבוי' איהו וישראלית. מימה דמא אנטערך לרבו
ליה וישראלית לאשמועינא דחרות בשביל בנה דאנטערך
בסוף ש' מותרות (למן דף פ'ו) ויש
לומר דמשמע ליה דאנטערך ליה
וישראלית לכל מילי דאיידי קמא
ולאשמועינא דכי איהו לה זרע נמי
מן העובד כוכבים תיכול בשביל בנה
לא אנטערך פירן לאשמועינא כהנא
דקדיש גוסא:

ב' תדרה ב' תבע' 5. ואס תאמר

באלהנה לטקן גדול רבי יצחק
בצבטוהל לטקן גדול אש"י רבי יצחק
הם לומר דכל פסולי כהונה נפקא
לן דמיפסלי בתרומה מלא יחלה ל
אממי ולא שמע עליהם לאוקמי לאם
רבי הן ואל"ה ולוקמה בנטטה
שבא עליה בעלה בדרך "דלינא אלא
שמשא עושמחא ויש לומר דרז אלה
שמשא עקירא צינן אפילו רבי עקיבא
ביון דלא הי ממוז ומיזו קמה
דלמה ליה למימר מאי ר' משה י
שמשא ציטמות הוה מני למישרן
דאמאי אצטריך קרא לרבי עקיבא
לעמוד כובשי ועבד דהשא ממוז
הוה מיפסלא צביאש מייבשא דלאמר

צפרק עשרה יוחסין (קדושין פ"ה וס':)
בהן נדיר באמנה בביאה אחרת.
 כלומר כפ' עשרה יוחסין
 וס' דף ט"ז (וס' וס') בעל קדושין
 נא יחלל ואם תאמר היא גופה מנל
 דלא בעינן תרמי הא כתיב לא יקח
 אלה יחלל ויש לומר דלגבי יו"ק אין
 להרצין קדושין דכ"ס בלא יקדשין
 ויו"ק שכן נפסק ג"ה (וס' נפסלת:
 ושניהם) א"א סמדה א"א מאמנה
 בהן נדיר. עיקר
 שטמא הוא מלאים וזר אלא דמבי
 באלמנה ליפין מבאי מסכתא לאומרי
 קרא ואי לאו קרא דלאש וזר ליכא
 למילף מקל וחומר דאלמנה שסתכל
 דפירשמי לגילי (דף טו: ד"ה מה):
והמפתה והשושבה. הא דלא
 קטן קטן כסדיהו
 דלא תקיף ליה רבן יושאין דקדמי
 בגמרא (לקמן דף טו:) שוטה וקטן
 גושאיו וז' אמר רבי יתחק דהיינו
 ממוס דצבי למיתני כספא וילדה
 דלא מיפקי ליה בקטן:

לא פוּסְטִין וְלֹא מַחֲבִיטִין. אֵינֶרְרִךְ לֹאשְׁמוּעִינ׳ בְּאוֹנוֹ
וּמִפְתָּה דְּאִין מַחֲבִיטִין וּמְשֹׁם לֹא
פּוֹסְטִין נְקִיָּה וּפְסִילוֹ לְרֵבִי אֲלֶעָזָר
דְּלֹאמֵר ״פְּסִי הֵבָּא עַל הַפְּטוּיָה שְׁלֹא
לְשֵׁם אִשּׁוֹת עֲשֵׂאָהּ זֹנֵה וְנֵהָרָה דְּלֹא
מִיפְסֵלָה בְּתוֹרָתָה דְּאִין זֶה לְגַשִּׁי זֶר״
וְנִשְׁתָּא

ג' סבר מה כהן גדול באלמנה
ל לאפוקי עמוני ומואבי דאין
מואבי ולא מואבית: **מתני'**
ואם אינן ראויין לבא בישראל
על בת כהן תאכל בתרומה
עברה

נחארמלנו או נגמרשו מן הישראלי
זה צביחה לרבי יוסי לא פסול:
עצירה דכתיב (דברים כג) שלשי
כנו עד סוף העולם פסולין אבל
פסול הואיל ויש בזרעו פסול פסול
לא פסול ולא מאכיל דלין קיינו
ס' אז בפימיו שלא לשם קידושין:
עצירה

עין משפט
נר מצוה

לֹא אֶמְנִי מִיָּדָה מֵהֵלֶן
 אֲשֶׁרֶנּוּ יִצְחָק אֶל
 מִנְּהַל אֶת־קֶסֶף מוֹשֶׁה
 אֲשֶׁרֶנּוּ יִצְחָק אֶל
 לֶחֶם בִּי מִיָּדָה מֵהֵלֶן
 גִּם מִנְּהַל אֶת־קֶסֶף
 לֶחֶם בִּי מִיָּדָה מֵהֵלֶן
 יֵשׁ לֶחֶם אֶת־קֶסֶף
 קֶסֶף מוֹשֶׁה שֶׁסִּי ד
 סִי ג
 בִּי ד מִיָּדָה מֵהֵלֶן
 מוֹשֶׁה שֶׁסִּי ג
 הֵלֶן מִיָּדָה מֵהֵלֶן
 מִנְּהַל אֶת־קֶסֶף
 מוֹשֶׁה שֶׁסִּי ג

מוסף רש"י

[illegible]